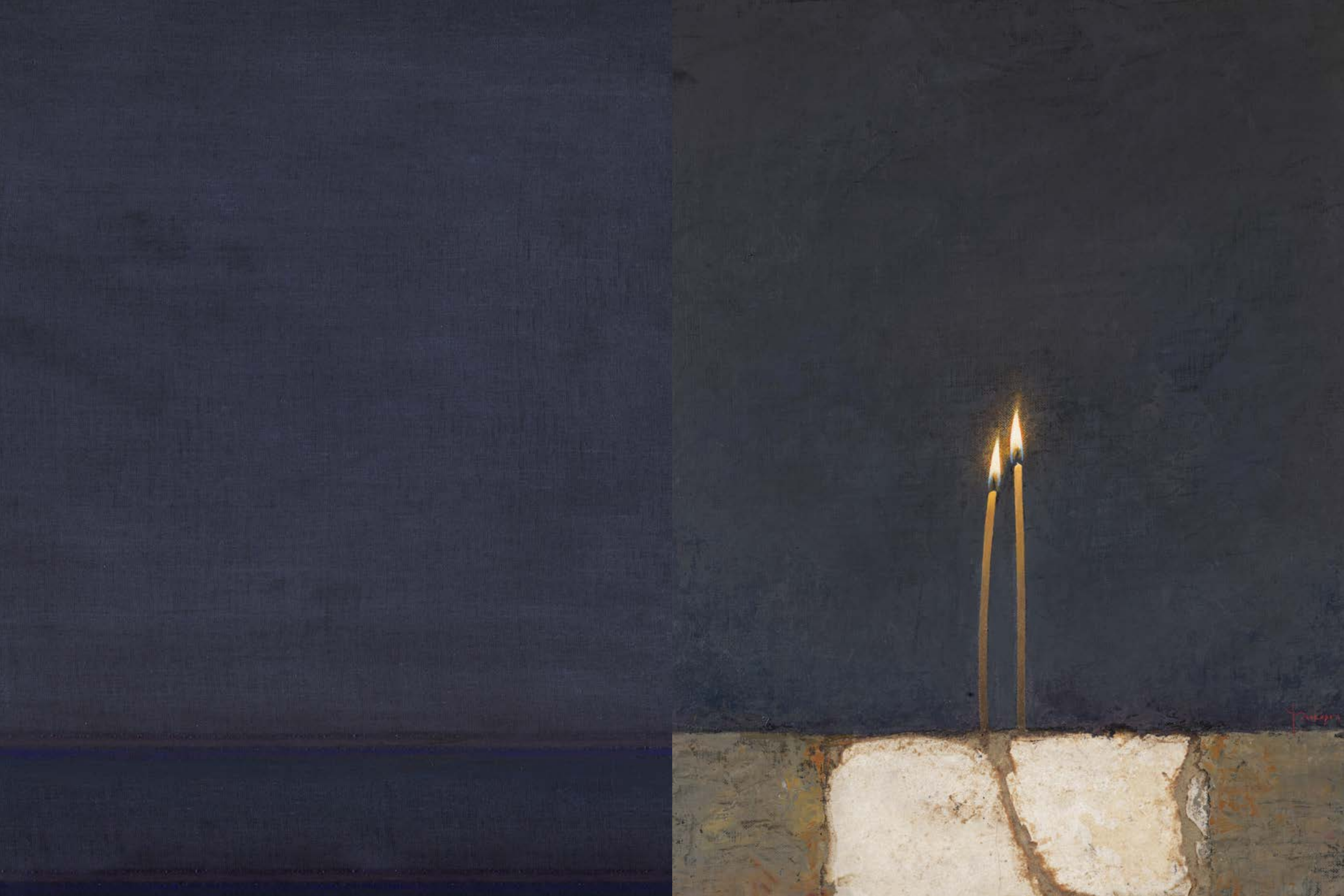

Χρήστος Μποκόρος

Δυο κεριά μεσοπέλαγα

Του Μάνου Ελευθερίου και του Μιχάλη Μακρουλάκη

Το βιβλίο αυτό εκδόθηκε με την ευκαιρία της έκθεσης του Χρήστου Μποκόρου «Δυο Κεριά μεσοπέλαγα. για τον Μάνο και τον Μιχάλη», στο πλαίσιο του εορτασμού των 200 χρόνων από την ονοματοδοσία και την ίδρυση της Ερμούπολης.

Αίδουσα Τέχνης Γ. & Ε. ΒΑΤΗ, Ερμούπολη Σύρος
18 Ιουλίου έως 30 Αυγούστου 2026

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ: Γιώργος Αλτουβάς

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ: Χρήστος Μποκόρος

ΜΟΥΣΕΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ιφιγένεια Μποτζάκη

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΡΓΩΝ: Χρήστος Σιμάτος, Οδυσσέας Βαχαρίδης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: Φρειδερίκος Ρούσσος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Τυποκυκλαδική Α. Ε.

ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ: Today Media Group

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΕΡΓΩΝ: Αλοΐσιος Γαδ & ΣΙΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΚΟΡΟΣ

ΔΥΟ ΚΕΡΙΑ ΜΕΣΟΠΕΛΑΓΑ

Του Μάνου Ελευθερίου και του Μιχάλη Μακρουλάκη

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΚΘΕΣΗΣ

ΔΗΜΟΣ ΣΥΡΟΥ - ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ
MUNICIPALITY OF SYROS - HERMUPOLIS

ΧΟΡΗΓΟΣ

GIEL
SYROS

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

Α.Ε.
/C Anthony
E. Comninos
foundation

ΕΡΜΟΥΠΟΛΗ ΣΥΡΟΣ

— 2026 —

206
ΧΡΟΝΙΑ
ΕΡΜΟΥΠΟΛΗ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΣΥΡΟΥ-ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ

Η Ερμούπολη γιορτάζει φέτος τα 200 χρόνια από την ονοματοδοσία της — μια πόλη που χτίστηκε από ανθρώπους που έφεραν μαζί τους όνειρα, τέχνη και μνήμη.

Σε αυτό το πλαίσιο, η έκθεση του Χρήστου Μποκόρου αποκτά ιδιαίτερο βάρος και συγκίνηση. Δύο κεριά στο μεσοπέλαγος — μια έκθεση λιτή και βαθιά — φωτίζουν τη μνήμη δύο ανθρώπων που αγάπησαν τη Σύρα και υπηρέτησαν την τέχνη και τη ζωή: του Μάνου Ελευθερίου και του Μιχάλη Μακρουλάκη. Η θάλασσα που τους αγκαλιάζει δεν είναι η θάλασσα της λήθης· είναι η θάλασσα της αγάπης που επιμένει και ενώνει.

Ο Χρήστος Μποκόρος, καταξιωμένος εικαστικός με βαθιά σχέση με τον τόπο μας, μάς χαρίζει έργα που αγγίζουν ψυχές, έργα στα οποία ο καθένας μπορεί να αναγνωρίσει κάτι από τον εαυτό του φωτίζοντας τα σκοτάδια του. Έργα τα οποία δεν εκτίθενται στους ανθρώπους προς θέαση, αλλά προς ανακάλυψη της αίσθησης του φωτός μέσα τους.

Καλωσορίζουμε αυτή την έκθεση με τιμή και ευγνωμοσύνη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Δήμαρχος Σύρου-Ερμούπολης

Στο πλαίσιο της συμπλήρωσης διακοσίων χρόνων από την ονοματοδοσία της Ερμούπολης, η παρούσα έκθεση δεν αποτελεί απλώς έναν ακόμη σταθμό ενός επετειακού προγράμματος, αλλά μια ουσιαστική πράξη μνήμης και εσωτερικής επιστροφής στον τόπο, στον χρόνο και στους ανθρώπους που τον συγκρότησαν με το έργο και την παρουσία τους.

Η Σύρος υπήρξε και παραμένει ένας τόπος όπου η τέχνη δεν λειτουργεί ως επιφανειακή διακόσμηση, αλλά ως αναγκαία συνθήκη ύπαρξης· ως τρόπος να ειπωθούν τα ανείπωτα, να φωτιστούν οι σιωπές και να αποκτήσει η μνήμη διάρκεια και μορφή. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η παρούσα έκθεση, αφιερωμένη στον Μάνο Ελευθερίου και στον Μιχάλη Μακρουλάκη, αποκτά τον χαρακτήρα μιας βαθιάς συνομιλίας με το παρελθόν, το παρόν και τη διαρκή ευαισθησία του τόπου.

Ο Μάνος Ελευθερίου, μία από τις πλέον εμβληματικές μορφές της νεότερης ελληνικής ποίησης και σιχουργίας, υπήρξε ποιητής της μνήμης και της απώλειας, του φωτός και της σιωπής. Το έργο του, βαθιά ανθρώπινο και ταυτόχρονα οικουμενικό, συνεχίζει να συνομιλεί με τον χρόνο, υπερβαίνοντας τα όρια της εποχής του. Η σχέση του με τη Σύρο δεν υπήρξε απλώς δεσμός καταγωγής, αλλά ένας διαρκής, σχεδόν υπαρξιακός διάλογος επιστροφής και αναγνώρισης.

Ιδιαίτερη και σιωπηλή συγκίνηση γεννά η παρουσία του έργου του Μιχάλη Μακρουλάκη, ενός εικαστικού δημιουργού που, με τη λιτότητα και την εσωτερικότητα της ζωγραφικής του, κατόρθωσε να συγκροτήσει έναν κόσμο ποιητικής έντασης και στοχαστικής σιωπής. Το έργο του αφήνει ένα αποτύπωμα διακριτό αλλά ουσιαστικό, όπου η εικόνα δεν περιγράφει, αλλά υποβάλλει, προσκαλώντας τον θεατή σε μια βιωματική εμπειρία.

Στο κέντρο της έκθεσης, το έργο του Χρήστου Μποκόρου αναπτύσσεται ως ένας βαθύς στοχασμός πάνω στο φως και τη μνήμη. Ένας από τους σημαντικότερους εικαστικούς δημιουργούς της εποχής μας, ο Μποκόρος διαμορφώνει έναν κόσμο όπου το φως δεν αποτελεί απλώς μέσο ορατότητας, αλλά ουσία και αποκάλυψη. Μέσα από μια εικαστική γλώσσα λιτή και ταυτόχρονα εξαιρετικά πυκνή, μετατρέπει την εικόνα σε εμπειρία εσωτερικής θέασης και σιωπηλής συγκίνησης.

Στη συγκυρία του μεγάλου επετειακού εορτασμού για τα διακόσια χρόνια της Ερμούπολης, η έκθεση υπενθυμίζει ότι η ταυτότητα ενός τόπου δεν

συγκροτείται μόνο από την ιστορική του διαδρομή, αλλά και από τις ευαισθησίες, τις φωνές και τα έργα που εξακολουθούν να τον επανερμηνεύουν και να τον ανανεώνουν μέσα στον χρόνο.

Θερμές ευχαριστίες απευθύνονται στον αγαπημένο καλλιτέχνη Χρήστο Μποκόρο για την ευγενική παραχώρηση και την παρουσία ενός έργου που φέρει τη σπάνια δύναμη και την πνευματική ποιότητα της εικαστικής του γλώσσας. Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλονται στο Ίδρυμα Αντώνιος Ε. Κομνηνός για την πολύτιμη συμβολή και διαρκή στήριξή του, καθώς και προσωπικά στον κ. Αντώνη Κομνηνό για τη σταθερή εμπιστοσύνη και την πολύπλευρη υποστήριξή του στην πραγματοποίηση της έκθεσης.

Τέλος, ιδιαίτερη μνεία αξίζει στον επιμελητή της έκθεσης, κ. Γιώργο Αλτουβά, για τη συνολική επιμέλεια, το όραμα και τη διαχρονική προσφορά του στην εικαστική ζωή της Σύρου, συμβάλλοντας ουσιαστικά στην ανάδειξη του πολιτιστικού αποθέματος του τόπου και στη διαρκή καλλιέργεια του σύγχρονου καλλιτεχνικού διαλόγου.

ΘΩΜΑΗ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ
Αντιδήμαρχος Πολιτισμού Σύρου-Ερμούπολης

Μέσα από την τέχνη, η έκφραση της μνήμης είναι ευφάνταστη και πολυδιάστατη. Λειτουργεί τόσο ως μέσο δημιουργίας όσο και ως εργαλείο κατανόησης του παρελθόντος, αλλά και διατήρησης της προσωπικής και συλλογικής μνήμης. Δεν αποτελεί μια απλή αναπόληση, αλλά μια ενεργή στάση προσοχής και αναδημιουργίας.

Η έκθεση «Δυο κεριά μεσοπέλαγα» του Χρήστου Μποκόρου, στο πλαίσιο των 200 χρόνων της Ερμούπολης, τιμά τη μνήμη του ποιητή και σιχουργού Μάννου Ελευθερίου και του ζωγράφου Μιχάλη Μακρουλάκη. Πρόκειται για δύο εμβληματικές προσωπικότητες της Σύρου που έφυγαν από τη ζωή πριν από λίγα χρόνια. Ο Ελευθερίου και ο Μακρουλάκης, ως «παιδιά» της Σύρας, κατέγραψαν και ανέδειξαν το DNA της, ο πρώτος με τον λόγο και την ιστορική έρευνα, ο δεύτερος με την μεταφυσική και ρεαλιστική ακρίβεια των τοπίων της. Ο Χρήστος Μποκόρος, λατρευτός φίλος και των δύο, λειτουργεί ως ο «οικοδεσπότης» που έρχεται να μετουσιώσει τα έργα του σε μια ιεροτελεστία μνήμης.

Ο Μάνος Ελευθερίου (1938-2018) υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες πνευματικούς ανθρώπους, με έργο πολυδιάστατο, ως ποιητής, σιχουργός, πεζογράφος, μελετητής και συλλέκτης. Ο Μιχάλης Μακρουλάκης (1940-2023) ήταν ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ζωγράφους, σκηνογράφους και ενδυματολόγους και ξεχώρισε για το ιδιαίτερο ύφος του που συνδύαζε τον υπερρεαλισμό και την απόλυτη ακρίβεια της λεπτομέρειας.

Ο Χρήστος Μποκόρος (1956) θεωρείται ένας από τους πιο επιφανείς σύγχρονους Έλληνες εικαστικούς. Η ζωγραφική του, βαθιά πνευματική και μεταφυσική, επικεντρώνεται στο φως και στη μνήμη. Αντί για καμβά χρησιμοποιεί συχνά παλιά ξύλα και πανιά που φέρουν τη φθορά του χρόνου. Για τον δημιουργό, η προετοιμασία είναι εξίσου σημαντική με την ίδια τη δημιουργία. Αφιερώνει πολύ χρόνο στη χειρωνακτική επεξεργασία της επιφάνειας, ώστε το υπόστρωμα να υποδεχτεί ιδανικά το χρώμα. Το έργο του έχει ασκητικό χαρακτήρα, σαν ένα εργόχειρο που παλεύει ενάντια στη λήθη. Εστιάζει στα στοιχειώδη — το φως, τη φλόγα, την ελιά, το αυγό και το ψωμί — μετατρέποντας τα καθημερινά αντικείμενα σε ιερά σύμβολα λατρείας και στοχασμού, όπου το απλό και ασήμαντο έρχεται σε επαφή με τον χρόνο, το παρελθόν, την ιστορία και εν τέλει την αναγέννηση.

Η μνήμη αποτελεί το κοινό έδαφος όπου συναντώνται οι τρεις δημιουργοί, λειτουργώντας όχι ως νοσταλγία, αλλά ως ζωντανή παρουσία στο σήμερα. Μέσα από τον αναστοχασμό των έργων της έκθεσης, ο Μποκόρος χρησιμοποιεί τη ζωγραφική του για να συνομιλήσει με τους δύο απόντες. Η συνάντησή τους δεν είναι μόνο πνευματική αλλά και συναισθηματική, καθώς μοιράζονται μια κοινή ηθική απέναντι στην τέχνη: τη χειρωναξία, τη λεπτομέρεια και τον σεβασμό στο παρελθόν.

Ο Μακρουλάκης αποτύπωσε το φυσικό φως πάνω στα βράχια και τα σπίτια της Σύρου. Ο Ελευθερίου έδωσε σε αυτό το φως όνομα και ιστορία μέσα από τα κείμενά του. Ο Μποκόρος προσθέτει τώρα το πνευματικό φως της φλόγας, μετατρέποντας το εξωτερικό τοπίο σε έναν εσωτερικό χώρο προσευχής. Η διαδικασία της ζωγραφικής πάνω σε ταλαιπωρημένα υλικά αποτελεί μια κίνηση σεβασμού προς την ιστορία. Ο καλλιτέχνης ανασταίνει το υλικό, όπως ακριβώς ο Ελευθερίου ανέσυρε από τη λήθη το παρελθόν της Ερμούπολης. Η τοποθέτηση της φλόγας στα έργα του Μποκόρου αποτελεί μια πράξη τιμής προς τους δύο δημιουργούς. Το κερί μετουσιώνεται σε σύμβολο που κρατά ζωντανή την πνευματική τους κληρονομιά. Έτσι, ο εκθεσιακός χώρος μεταμορφώνεται σε ένα μικρό εικονοστάσι στο κέντρο της πόλης, όπου η προσωπική κατάθεση του ζωγράφου συναντά τη συλλογική μνήμη των 200 χρόνων της Ερμούπολης. Αυτή η χειρονομία γεφυρώνει το κενό της απώλειας, ο λόγος του Ελευθερίου και η εικόνα του Μακρουλάκη γίνονται ξανά παρόντα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΤΟΥΒΑΣ
Επιμελητής της έκθεσης

Κάθε φορά που ο Χρήστος Μποκόρος συνομιλεί με κάποιον μέσα από τη ζωγραφική του, ζητά πρώτα σιωπηλά ευχή και άδεια, ως αναγνώριση ότι η τέχνη δεν ανήκει αποκλειστικά σε αυτόν που τη δημιουργεί. Κάθε έργο του, πριν γίνει εικόνα, μοιάζει να κατάγεται από έναν ψηλότερο χώρο. Κατοικεί εκεί όπου οι ψυχές μαζεύονται και συγγενεύουν. Όσοι το συναντούν του επιστρέφουν την άδεια. Κανείς δεν έχει αρνηθεί.

Συχνά έχω αναρωτηθεί τι είναι αυτό που κάνει την τέχνη του τόσο αληθινή. Τι επιτρέπει στην εικόνα ενός απλού κεριού να διεισδύει βαθιά μέσα μας, ώστε να ψηλαφεί το προσωπικό σημείο τριβής, το τραύμα, την επιθυμία, την έλλειψη ή την πλήρωση. Κάτι μοναδικά ατομικό και ταυτόχρονα καθολικά ανθρώπινο. Οι συμβολισμοί του είναι ήσυχοι, πρωταρχικοί. Φλόγα, πανί, πάνω σε ξύλο. Κομμάτια ύλης που έχουν ήδη ζήσει μια ζωή πριν από αυτό. Αντικείμενα που υπηρξαν σημαντικά ή του υπενθύμισαν κάτι. Μέσα σε αυτά, τα ελάχιστα σημεία, συμπυκνώνεται μια ανθρώπινη εμπειρία στην πολυπλοκότητα της.

Γύρω τους η χρωματική επιφάνεια. Γενναιόδωρος αρνητικός χώρος, σιωπής και αναμονής που σταματά να περιγράφει και αρχίζει να φιλοξενεί. Αφήνει χώρο να κατοικήσουμε τα έργα εμείς. Και τότε το βίωμα γίνεται προσωπικό. Δεν κοιτάμε πια τη μνήμη του καλλιτέχνη, ανατρέχουμε στη δική μας. Όταν το έργο αγγίζει το ουσιαστικό, το συναίσθημα προηγείται της σκέψης και γίνεται το πρώτο επίπεδο κατανόησης του κόσμου.

Στα έργα του Μποκόρου η μνήμη γίνεται φυτίλι και το χρώμα γίνεται οξυγόνο. Από αυτή τη μυστική συνάντηση κρατιέται αναμμένη μια μικρή φλόγα, εύθραυστη και επίμονη. Στέκει επάνω στη λεπτή γραμμή του ορίζοντα, εκεί όπου ο κόσμος των πραγμάτων πλησιάζει τον κόσμο των ιδεών. Ένα κλαράκι που ακουμπά στη γη με το βλέμμα στραμμένο προς τα πάνω, σαν να θυμάται την καταγωγή του από το χώμα και συνάμα να προσδοκά κάτι ακόμα.

Κάποιες φλόγες που έλαμψαν λαμπρότερα από άλλες, παραμένουν φωτεινές χαρακιές μέσα στον χρόνο. Ο ήχος της χάραξης, οξύς και διαπεραστικός. εγγράφεται και αυτός πάνω στο πανί και στο ξύλο αφήνοντας το ίχνος της παρουσίας να αντιστέκεται στη λήθη. Η φλόγα τρεμοπαίζει ώσπου κάποτε η χαρακιά την καταπίνει. Τότε απλώνεται σιγή, νηνεμία. Όχι τέλος, αλλά παύση πριν από τη μεταμόρφωση. Μέσα από αυτή τη σιωπή εκρήγνυται λεπτή αστερόσκονη που διασκορπίζεται στον αέρα και κατακάθεται στη γη σαν

λίπασμα για νέα βλαστάρια, νέες μνήμες, νέες φλόγες. Τυχεροί οι κληρονόμοι αυτών των ελάχιστων κόκκων φωτός.

Η έκθεση στη Σύρο είναι αφιερωμένη στη μνήμη δύο σπουδαίων ανθρώπων. Το πνευματικά εύφορο χώμα του νησιού, που εξακολουθεί να γεννά και να φιλοξενεί, διατηρεί ζωντανό το αποτύπωμα όσων καθόρισαν την ξεχωριστή του φυσιογνωμία.

Ο μεγάλος Μάνος Ελευθερίου διήνυσε οκτώ δεκαετίες σε αυτόν τον κόσμο υφαίνοντας το λεπταίσθητο ποιητικό και λογοτεχνικό του σύμπαν καθοδηγούμενος από μια εσωτερική, μαγνητική πυξίδα αδιάκοπα στραμμένη προς το άρρητο των ανθρώπινων συναισθημάτων. Όσο μακριά και αν τον οδήγησαν όλα του τα ταξίδια, ακόμα και το τελευταίο, ουσιαστικά δεν απομακρύνθηκε ποτέ από της Σύρας τα στενά. Το πνεύμα του, ντυμένο τη θάλασσα, κατοικεί πια στον αέρα του νησιού, απορροφάται από κτίρια και ανθρώπους που κουβαλούν μέσα τους έτσι και αλλιώς κάτι παλιό, πολύτιμο, μια μνήμη, μια συνέχεια.

Αν, από την άλλη, επιχειρούσαμε να διασπάσουμε τους ανθρώπους σε χρώματα και ύλη, σαν να τους μετατρέπαμε σε ζωγραφικό υλικό, ο Μιχάλης Μακρουλάκης θα ανήκε στην περιοχή των έντονων χρωμάτων. Τα συστατικά της προσωπικότητάς του, οι αποχρώσεις, οι αντιθέσεις του, σκορπίστηκαν, συλλέχθηκαν και τοποθετήθηκαν σε κάθε του έργο με την ακρίβεια που τον χαρακτήριζε, σαν να συναρμολογείται η ουσία αυτού που ήταν, σε χρώμα.

Έτσι, τα έργα του Μποκόρου σε αυτή την έκθεση δεν είναι απλώς ζωγραφικά. Λειτουργούν ως κατάσταση ύλης που συνεχίζει να ζει μέσα από την καλλιτεχνική πράξη. Είναι η ίδια η διαδικασία της παρουσίας, η στιγμή όπου κάτι σέκεται ανάμεσα στο να είναι υλικό και στο να γίνει νόημα. Ίσως εκεί να βρίσκεται και ο ίδιος ο καλλιτέχνης. Αποτέλεσμα μιας ζωής αφιερωμένης στην παρατήρηση. Μιας συνείδησης που επιστρέφει διαρκώς στα πράγματα και τα παρακολουθεί να συνδέονται μεταξύ τους συνθέτοντας νοήματα ανάμεσα στο μέσα και το έξω, στο τυχαίο και το αναγκαίο. Τίποτα δεν χάνεται εντελώς. Κάθε εμπειρία αφομοιώνεται, ταξινομείται, συνδέεται με άλλες ώσπου κάποια στιγμή, ακόμα κάτι μέσα μας βρίσκει τη θέση του.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΜΠΟΤΖΑΚΗ
Μουσειολόγος

ΔΥΟ ΚΕΡΙΑ ΜΕΣΟΠΕΛΑΓΑ

Του Μάνου Ελευθερίου και του Μιχάλη Μακρουλάκη

Να, σαν μεθαύριο, πάνε οχτώ χρόνια που έφυγε ο Μάνος για την άλλη μεριά του φεγγαριού, εκείνη που δεν βλέπουμε. Εγώ θα πάω από καρδιά, μου 'λεγε χαμηλογελώντας. Μου βάλαν ένα μηχανάκι αλλά τι να σου κάνουν και τα μηχανάκια όταν έχεις ευαίσθητη καρδιά. Κι έτσι ανεκλήθη. Ανακοπή. Μείναν τα ποιήματα τραγούδια, τα ενδυμήματα, η Συριανή του αγάπη κι η ντροπαλή του θλίψη για όσα ακατόρθωτα δεν καταφέραμε να χαρίσουμε στον τόπο μας και την ψυχή μας. Ειν' αρρώστια τα τραγούδια, τι θαρρείς; Βρες αγάπες άλλες φως μου να χαρείς.

Μου είχε πει ο Μιχάλης να κάνουμε κάτι για τον Μάνο, όταν έφυγε. Άντε, έλα να κάνουμε μια έκθεση μαζί. Μικρή αλλά ωραία. Κάνε ένα κεράκι εσύ να κάνω κι εγώ ένα λουλουδάκι να τα δείξουμε στην Ερμούπολη που αγάπαγε. Το συμφωνήσαμε, το είπαμε και με τον Αλτουβά, αλλά δεν προλάβαμε. Παραπονιόταν ο Μιχάλης ότι δεν έβλεπαν τα μάτια του όπως παλιά, και πως να υπηρετήσει καθώς πρέπει τη Ζωγραφική που ειν' αρχόντισσα και τα θέλει όλα δικά της; Μεγάλωνε, έλεγε, και δεν τ' άντεχε, ήταν από παλιά λάτρης αμετανόητος της ομορφιάς και της νεότητας, γι' αυτό και κλείστηκε, περήφανος, τον τελευταίο καιρό, αόρατος κι αμίλητος μέχρι που έφυγε κι αυτός.

Έκτοτε, κάθε φορά που ανέβαινε στον Πειραιά ο Γιώργος, επέμενε να κάνουμε την έκθεση και για τους δυο μαζί. Τα προετοίμαζε όλα εκεί. Το καλοκαίρι που έρχεται, μου λέει, γιορτάζουμε την Ερμούπολη, διακόσια χρόνια. Έλα να στήσουμε κάποια έργα σου στην αίθουσα του Βάτη που την αγάπαγαν κι οι δύο. Το είπαμε και στην Ιφιγένεια, αστράψανε τα μάτια της και άνηθισε το ωραίο της γέλιο, σαν να το 'χε στον νου της, ήρθε, διαλέξαμε τα έργα, τη θέση που θα μπούνε, έγραψε τα καλά της λόγια, τ' ανέλαβε όλα. Ξανάρθε κι ο Γιώργος, φροντιστής επί παντός, να γίνουν όλα καθώς πρέπει. Και να 'μαστε πάλι στη Σύρο. Με τον Μιχάλη και τον Μάνο συντροφιά στον νου και την καρδιά, αγαπημένους, αγκαλιές που ήτανε κάποτε φωλιές, κι είχαν μάτια, κι είχαν στόμα, κι όλο σου μιλούν ακόμα. Σου μιλούν και σου φωνάζουν κι είναι σαν ν' ανασπενάζουν.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΚΟΡΟΣ

— Με είδα ντυμένον θάλασσα...

— *Εγώ αγρό ανθισμένον...*

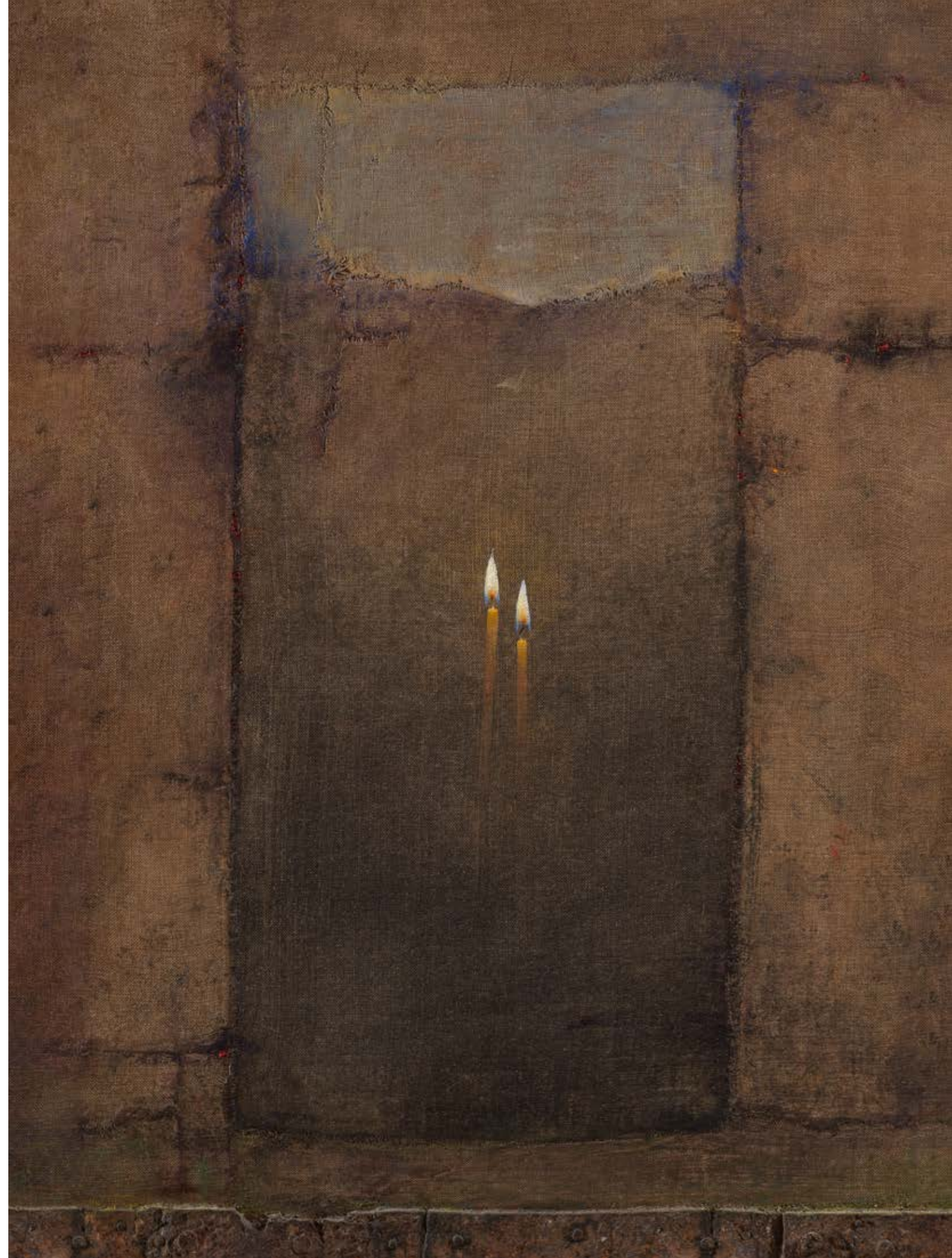

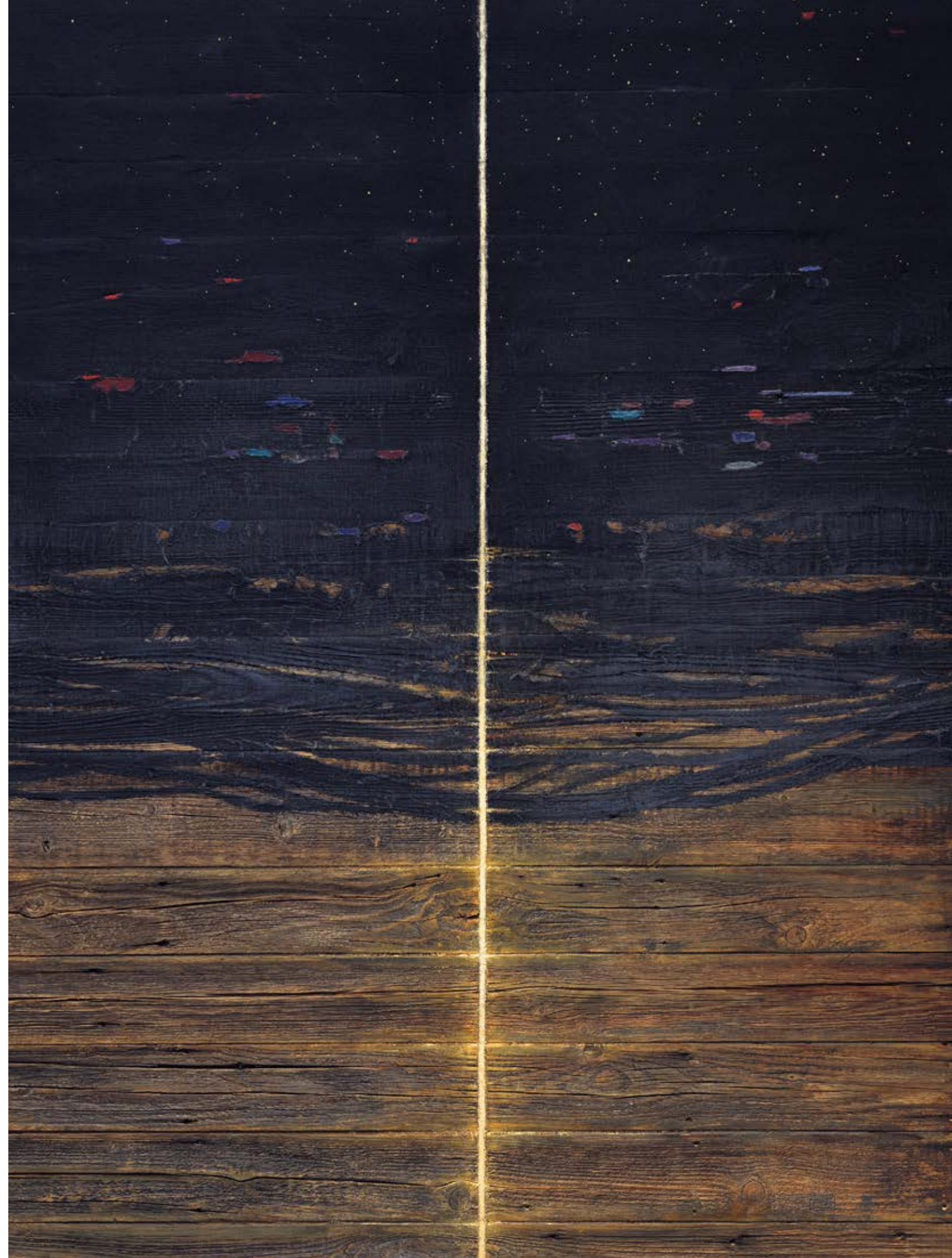

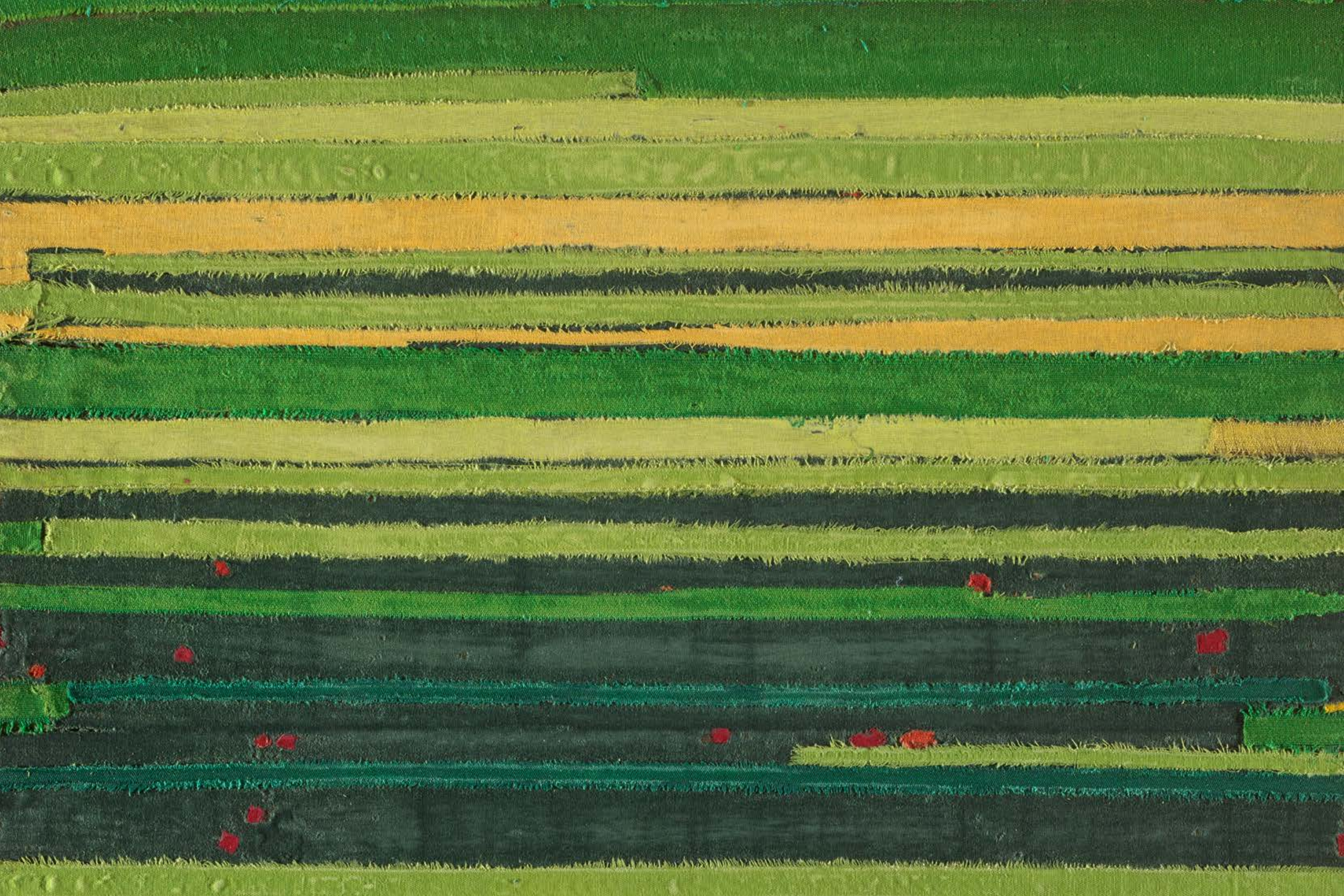

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΚΟΡΟΣ γεννήθηκε το 1956 στο Αγρίνιο. Εκεί έζησε τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια. Έφυγε δεκαεννέα χρονών για να σπουδάσει Νομικά στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, στην Κομοτηνή (1975-1979). Μετά τις σπουδές του Δικαίου κι ένα μεσοδιάστημα αναποφάσιστου προβληματισμού, βρέθηκε στην Ανώτατη Σχολή των Καλών Τεχνών της Αθήνας (1983-1989).

Ζωγράφιζε από παιδί, άρχισε να εκθέτει στη δεκαετία του '80. Στο εργαστήριο της οδού Καλλιδρομίου, στον λόφο του Στρέφη, έγιναν τα έργα της «μαθητείας στο πραγματικό». Τη δεκαετία του '90 στην οδό Αριστοδήμου, στον Λυκαβηττό, αποπειράται να εικονοποιήσει την κοινή μνήμη και «πειρασμούς του αοράτου», το φως και το σκοτάδι.

Μετά το 2000 κατεβαίνει στην Καστέλλα όπου ζει και εργάζεται έκτοτε. Το 2004, με το «Αδιάβαστο Δάσος», άγγιξε το αγκάδι της Εθνικής Αντίστασης και του Εμφυλίου. Το 2013 παρουσίασε «Τα Στοιχειώδη» στο Μουσείο Μπενάκη της οδού Πειραιώς, προτείνοντας μια λιτή ευημερία, μια επανεύρεση του μέτρου στην καθημερινή μας ζωή, και το 2016 τις «Οψεις Αδύλων», μια αναδρομική έκθεση έργων της τριαντάχρονης πορείας του. Δύο αιώνες μετά τον ξεσηκωμό του 1821, επανέρχεται στο Μουσείο Μπενάκη Ελληνικού Πολιτισμού με τη «γιορτή». Άνοιξη του 2025 παρουσιάζει στην Ενετική Βασιλική του Αγίου Μάρκου στο Ηράκλειο της Κρήτης το «Πέρασμα στο φως», μια αναδρομή ως το μέλλον και το καλοκαίρι στο Φετιχιέ τζαμί της Ναυπάκτου τα «Παλίμψηστα». Άνοιξη του 2026, η ενότητα έργων του με τίτλο «Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης / Ο ίσκιος του» παρουσιάζεται στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδος, ΚΠΙΣΝ. Το ίδιο καλοκαίρι εγκαινιάζονται «Τα Ημερολόγια» στο ΦΟΥΓΑΡΟ του Ναυπλίου και στην Ερμούπολη της Σύρου η αφιερωματική έκθεση, «Δυο κεριά μεσοπέλαγα».

